

2024
Nummer 1

Het belang van chippen

Zwaan “vast” in sluis

Yvonne aan het woord

*Een jong diertje gevonden,
wat nu?*

Colofon

Redactie:

Debby Seubers
Marian Ubels

Bestuur:

Gerben Wilbrink	voorzitter
Truus Koning	penningmeester
Cor Kool	algemeen bestuur
Jasmijn Wieringa	algemeen bestuur
Astrid Kramer	algemeen bestuur

Manager:

André Nijdam

Ereleden:

Mevr. Bos (overleden)
Mevr. Ellerie (oprichtster)
Dhr. Jansen
Dhr. Valk (overleden)

Bezoekadres:

Vereniging Dierenambulance Groningen
Friesestraatweg 199a
9743 AC Groningen
info: (050) 5791900
spoed: (050) 5791909
www.dierenambulance-groningen.nl

Correspondentieadres:

Postbus 1392
9701 BJ Groningen

e-mail:
info@dierenambulance-groningen.nl

ING: NL32 INGB 0004 4960 73

Lidmaatschap per jaar

met ingang van 1 juli 2024: €18,00

Ritprijs vervoer huisdier per etmaal

leden: €25,00

niet leden: €40,00

Penning hond/kat:

Leden: €4,00

Niet leden: €6,00

Duplicaatpenning

Leden: €3,00

Niet leden: €4,00

Chippen op ons pand per dier: €14,00

Chippen thuis voor leden: €35,00

dat is incl. 1 chip

Chippen thuis voor niet leden: €40,00

dat is incl. 1 chip

(elk extra dier kost €14,00 bij thuis chippen)

De registratie van de chip dient zelf thuis te worden gedaan. Dit kan bij verschillende databanken.

Prijzen zijn onder voorbehoud

UITGEVER

DNB GROEP
SOCIALE EN MAATSCHAPPELIJKE PUBLICATIES
WWW.DNBGROEP.NL

DE UITGEVER IS NIET VERANTWOORDELIJK VOOR DE INHOUD VAN DE ADVERTENTIES. NIETS UIT DE ADVERTENTIES MAG WORDEN GEKOPIEERD EN/OF VERSPREID ZONDER SCHRIFTELIJKE TOESTEMMING VAN DE UITGEVER.

Inhoud

- 1 Colofon
- 3 Voorwoord
- 3 Het belang van chippen
- 6 Behulpzame mensen
- 9 Yvonne aan het woord
- 12 Steenmarter vast in raam
- 14 Een jong diertje gevonden, wat nu?
- 18 Zwaan “vast” in sluis
- 21 Korte stukjes
- 38 Aanmelding nieuw lid
- 39 Belangrijke telefoonnummers

Voorwoord

Lieve leden,

Veel leden zijn al geruime tijd lid van onze vereniging. Zoals jullie weten is ons lidmaatschap al jaren € 16,-. In het vorige ledenblad heeft u kunnen lezen dat we tijdens onze jaarlijkse ledenvergadering het voorstel hadden om het lidmaatschap te verhogen naar € 18,-. Tijdens de algemene ledenvergadering van 23 april 2024 is ons voorstel door de aanwezige leden goedgekeurd.

Vanaf 1 juli 2024 betalen leden dus € 18,- voor het lidmaatschap.

Wij proberen de prijs van ons lidmaatschap zo laag mogelijk te houden zodat het voor veel mensen betaalbaar blijft. Door de inflatie van de laatste jaren kunnen wij nu niet meer achterblijven.

Wij hopen op jullie begrip.

Het belang van chippen

In ons ledenblad kunt u regelmatig lezen hoe belangrijk het chippen is maar net zo belangrijk is een goede registratie. Gelukkig kunnen wij regelmatig huisdieren met de eigenaren herenigen. Helaas gebeurt het nog (te) vaak dat vooral katten geen chip hebben of dat de aanwezige chip niet (goed) geregistreerd is.

Het is zo frustrerend om een kat te vinden die wel een chip heeft maar dat er bijvoorbeeld oude adressen en telefoonnummers in de database staan. Er zijn veel eigenaren die hun dier gechipt hebben maar nooit een verhuizing doorgegeven hebben of een dier krijgt een andere eigenaar maar de gegevens worden niet veranderd.

Wat kunt u zelf doen om de registratie te checken?

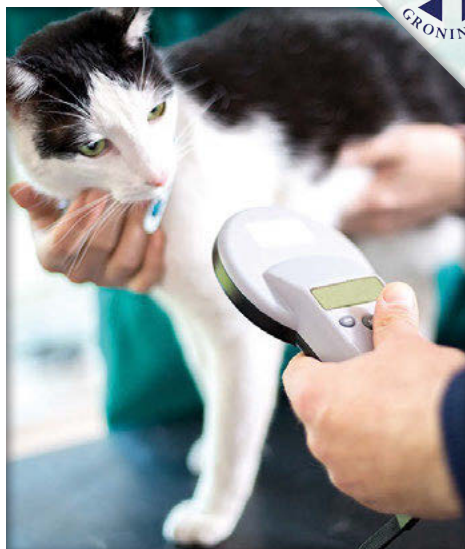
Ga naar www.chipnummer.nl. Hier vult u het chipnummer van uw huisdier in (vaak te vinden in het paspoort of inentingsboekje) en klik op “zoeken”.

Vervolgens ziet u bij de zoekresultaten bij welke database uw huisdier geregistreerd staat. Wanneer er nergens een groene balk verschijnt is uw huisdier niet geregistreerd en kan een instantie zoals de dierenambulance geen contact met u opnemen als uw dier gevonden wordt. Als dat het geval is kunt u bij één van de databases uw dier registreren. De databank vraagt hier een klein bedrag voor, dit verschilt per databank.

Verschijnt er wel een groene balk dan klikt u daarop om te kijken of de gegevens nog kloppen. Is dit niet het geval dan kunt u inloggen en zo de gegevens veranderen.

Wat zijn de consequenties wanneer het chipnummer van een dier niet (goed) geregistreerd staat?

Stelt u zich eens voor dat uw dier wordt aangereden, wij een melding binnenkrijgen en het dier naar de dierenarts brengen. Dan wilt u toch zelf als eigenaar beslissen wat er met uw dier gaat gebeuren? Moet het dier geoperd worden? Dan kunt u zelf aangeven wat haalbaar is. Erger nog, misschien lijdt uw dier zo erg dat de dierenarts vindt dat euthanasie de beste optie is. Als de chip goed geregistreerd staat, kan de dierenarts op zo'n cruciaal moment contact met u opnemen zodat u misschien nog afscheid kunt nemen. Maar ook als de nood minder hoog is, is het van belang. Wanneer uw dier bijvoorbeeld ziek is, en wij een melding binnenkrijgen van een zieke kat, is het belangrijk dat wij u kunnen bereiken zodat we er niet voor hoeven te kiezen om uw dier bijvoorbeeld naar het asiel te brengen. Kortom, een chip bij uw huisdier heeft alleen maar voordelen voor u, uw huisdier maar ook voor ons.

Waar kunt u uw huisdier laten chippen?

Bij ons kunt u uw huisdier laten chippen, de kosten hiervoor bedragen € 14,- per dier.

Heeft u een erg bang of boos huisdier, en heeft u liever dat we bij u thuis langskomen, dan is dit ook mogelijk. Voor een rit betaalt u €40,00 (dit is inclusief het chippen van één dier).

Wilt u hier gebruik van maken dan kunt u naar onze website gaan (www.dierenambulance-groningen.nl) en klikken op de knop "laten chippen". Onderaan de pagina kunt dan het chipformulier invullen. Er wordt dan binnen een week contact met u opgenomen voor het maken van een afspraak. Het registreren kunt u naderhand thuis online doen. U krijgt van ons een folder mee met uitleg hoe dat moet.

U kunt uw huisdier ook laten chippen bij uw dierenarts.

Behulpzame mensen

Iemand uit Noordlaren belde ons met de mededeling dat er een aalscholver verstrikt zat in visdraad. Een overvliegende zeearend was al op hem aan het jagen. De aalscholver probeerde weg te komen maar hij zat behoorlijk vast. Het zag er heel naar uit. De melder kon alles volgen door de kijkwand aan de Petgaten Osdijk te Noordlaren van waaruit de aalscholver goed te zien was. Collega's Pim en Remco reden er met spoed naartoe. Ter plaatse bij de vogelkijkwand werden ze ontvangen door de melder die hun liet zien waar de aalscholver zat. Gelukkig maar, want anders hadden ze hem waarschijnlijk nooit gevonden. Samen met de melder bekeken ze wat de mogelijkheden waren om bij de aalscholver te komen. Ondanks dat het

Pim en de eigenaar van de surfplank

hier een veenplas betrof probeerde Pim toch even uit of hij tussen de takken door, door de drab kon komen maar al snel werd duidelijk dat dat hem niet werd. Te voet zouden ze er dus niet bij kunnen komen.

Ergens een bootje scoren en erheen varen zou ook erg lastig worden omdat het heel dichtbegroeid is. Ze namen contact op met de brandweer en de situatie werd uitgelegd. Intern zouden ze even op zoek gaan naar een mogelijkheid. Inmiddels moest de melder weer gaan, hij kon niet blijven wachten. Na een tijdje kwam de brandweer uit Haren langs met de kleinste boot die ze hadden. Na de situatie te hebben bekeken zagen ze in dat het niet mogelijk was om met de boot het water in te gaan. Toen heeft één van hen een waadpak aangetrokken in de hoop naar de aalscholver toe te kunnen lopen, maar dit was echt niet mogelijk omdat hij meteen al wegzakte in het veen. Na een aantal pogingen kwam hij weer terug en probeerde om direct vanaf de wand naar de aalscholver toe te zwemmen, maar zelfs dit lukte niet.

Zelfs al was dat wel gelukt, de kant loopt zo steil af, dat als hij wel bij de aalscholver zou aankomen hij tot z'n nek toe in het water zou staan. Inmiddels liepen twee andere brandweermannen nog een stukje rond de plas om te kijken of ze ergens anders te water konden gaan met de boot, maar het was simpelweg niet mogelijk. Tenzij ze de hele kijkwand zouden slopen, maar dat leek ze geen goed idee. Uiteindelijk besloot de brandweer het (met tegenzin) op te geven omdat er geen

mogelijkheid was om bij de aalscholver te komen. Nadat de brandweer weg was hebben Pim en Remco contact opgenomen met onze collega Jojo van de afdeling dierenbeheer. Zij wilde graag foto's en filmpjes van de situatie ontvangen om te proberen iemand van een zeilvereniging te regelen. Na een tijdje belde ze weer terug met de mededeling dat er iemand van zeilschool Zuidlaardermeer, gevestigd aan de Bloemert te Midlaren, zijn surfplank ter beschikking stelde.

Pim probeert een draai te krijgen

Nadat onze collega's dit te horen kregen hebben ze meteen weer de brandweer gebeld met de vraag of zij bereid waren een tweede keer langs te komen om te proberen op een surfplank bij de aalscholver te komen. Na intern overleg waren ze bereid dit te doen.

Er werd meteen contact gelegd met de eigenaar van de surfplank en even daarna waren Remco en Pim onderweg om de plank op te halen.

Aangekomen op het adres was het wel een geklooi om de surfplank in de bus te krijgen. Met wat scheldwoorden is het

gelukt de draai in de bus te krijgen en reden ze terug naar de Osdijk waar de brandweer al op ze stond te wachten.

Behulpzame brandweerlieden

De aalscholver bleek nog op dezelfde plek te zitten, alleen zat hij nu wel heel erg stil. Eén van de brandweerlieden had z'n waadpak al weer aangetrokken en was op de surfplank naar de aalscholver toe gepeddeld. Helaas bleek de aalscholver inmiddels overleden te zijn. Hij heeft de aalscholver meegenomen inclusief de tak waar hij aan vastzat om toekomstige problemen te voorkomen. Nadat zijn collega's hem terug naar de kant hadden getrokken hebben Pim en Remco de aalscholver van hem overgenomen. Ze hebben de mensen van de brandweer bedankt voor het feit dat dat ze tweemaal wilden komen. Daarna hebben ze de surfplank teruggebracht naar de eigenaar en ook hij werd bedankt.

Yvonne aan het woord

Hoelang werk je al bij de DAG?

Drie en een half jaar. Daarvoor werkte ik 16 jaar lang in de horeca en heb ik Life Science & Technology (Biologie) gestudeerd aan de Rijksuniversiteit Groningen. Ik besloot echter niks met mijn studie te willen doen, maar verder te gaan in de horeca. Dát plan echter, was ook al snel weer van de baan, dus toen zat ik zonder toekomstplannen, op zoek naar “wat wil ik later worden, als ik groot ben?” Stilzitten was voor mij geen optie, dus ging ik op zoek naar een participatiebaan.

Bij
thuiskomst
was daar
altijd Diablo

Lang hoefde ik niet te zoeken, want toen ik het woord “Dierenambulance” alleen al zag staan, was ik om!

Heb je zelf ook huisdieren?

Helaas niet meer. Na een werkdag en meldingen te hebben gehad van aangereden katten, was ik altijd dolblij dat mijn lieve Diablo er was als ik weer thuiskwam. “Het overkomt altijd een ander”, maar twee jaar geleden moest ik er helaas zelf aan geloven. Blo’tje was aangereden achter mijn huis. Ooit wil ik nog wel weer een katje, maar Blo blijft altijd nummer één.

Wat maakt het werken bij de DAG zo speciaal?

Het is natuurlijk heel ander soort werk dan dat ik gewend was, veel avontuurlijker. Reddingsacties zie je normaal gesproken alleen maar op tv en nu ben jij degene die heldhaftig achter diertjes aan mag rennen om ze te helpen. Dat voelt eerlijk gezegd best wel stoer en ook heel nobel. Wat het voor mij het meest bijzonder maakt is het team. Dat is heel hecht. De collega’s waarmee je werkt bestaan allemaal uit compleet verschillende mensen, met compleet verschillende achtergronden en een verschillend werkverleden. Maar iedereen staat hier vrijwillig, uit liefde voor dieren, dus daar moet dan wel een goed hart in zitten.

Heb je een voorbeeld van een mooie melding?

Nou! Maar blij was ik er niet mee! In november zat ik met mijn collega op de ambulance en hoorden wij op de radio dat er een groene mamba ontsnapt was, ergens in Nederland. Vervolgens kregen wij van de meldkamer een melding door van een slang die bij een mevrouw in Onnen in de voortuin zou zitten. Het betrof een 60 cm lange, geel met witte slang, dus helaas niet de o zo giftige, gevaarlijke groene mamba waarover we net op het nieuws hadden gehoord. Maar met de beschrijving van de geel en witte kleur, moest dit om een tijgerpython gaan. Ik was helemaal blij! Mijn collega vond het allemaal maar eng, maar ik heb vroeger zelf een slang gehad, dus ik keek er wel naar uit om even de held uit te hangen; dat is toch een stoere

De mooiste dingen van ons werk

melding! In Onnen aangekomen, zagen we de slang al in de voortuin liggen. Dood helaas. Ik vond dat wel jammer, want ik had er zo naar uitgekeken een slang te mogen vangen. Nadat ik mijn handschoentjes had aangetrokken en het beestje uit de tuin van mevrouw pakte, kwam ik erachter dat hij helemaal niet dood was. Sterker nog; er had nooit leven in gezeten... Ik had een rubberen speelgoed slang in mijn handen! Moet je je voorstellen hoe je dat doorbelt aan je collega's op de meldkamer. Maar tot op de dag van vandaag wordt erom gelachen en kan ik elke dag herinnerd worden aan mijn rubberen vriend, die nu bij ons in de lamp op de meldkamer hangt.

Wat is het leukste aan autodiensten?

Je staat echt in de sterkte. Op de meldkamer ben jij natuurlijk degene die de meldingen aanneemt en vervolgens een route plant voor de rijdende ambulances. Dan weet je natuurlijk heel goed wat er speelt, maar je maakt het niet "live" mee. Over een gewond dier horen is natuurlijk heel anders dan door de modder heen kruipen en over velden te rennen om het beestje daadwerkelijk in je handen te krijgen. Het is een beetje theorie versus praktijk en beiden zijn overigens erg leuk!

Welke melding heeft veel indruk op je gemaakt?

Dat was vorige zomer tijdens een avonddienst op de ambulance. Mijn collega Johan en ik moesten tegen het

einde van onze dienst nog even de provincie in om een chipcheck te doen bij een kat. De meldster zag deze, voor haar onbekende, kat al een tijdje bij haar in de buurt lopen en had haar nu even binnengehaald, omdat het beestje last van zijn staart leek te hebben. Bij het stel thuis troffen we een o zo mooie, o zo lieve lapjespoes aan, met inderdaad een pijnlijke staart. Op de vraag of ze enig idee hadden hoe dat was gekomen wisten ze meteen antwoord te geven, maar niet het antwoord dat ik verwacht had. Het arme beestje zou door een jongetje uit de straat door de lucht geslingerd zijn. “Wat?! Hoe weet u dat? Heeft u dat gezien?” Dat hadden ze niet, maar het was bekend bij een aantal burens, want haar buurman had er beelden van, van zijn camera op het dak. Deze wou hij echter niet openbaar maken, maar ze belde hem om te vragen of hij ze wel aan mij, een medewerker van de Dierenambulance, wilde laten zien. Dat mocht. We gingen met z'n drieën naar zijn huis en daar bekeek ik samen met mevrouw de beelden. Ik wist niet wat ik zag...

Ik zag hoe een achtjarig jongetje naar het spelende poesje toe liep, haar staart beetpakte en haar met twee krachtige zwaaien zo'n 1,5 meter hoog de lucht in slingerde! En nóg een keer, zo hard! Het arme beestje probeerde doodsbang onder een auto weg te kruipen, maar het was voor dat joch nog niet genoeg. Hij pakte de afstandsbediening van een radiografisch bestuurbare auto, zo groot als een trapauto en reed vol vermogen op de kat in. BAM! Toen sprintte de kat weg. Ik was sprakeloos. Naast mij hoorde ik het gesnik van onze meldster, ze was in tranen

uitgebarsten. Daarna kreeg mijn collega Johan de beelden te zien, zijn mond viel open.

Waarom? Wie doet zo iets? Een kind van acht?! Ik ben er nog steeds bang van. Duidelijk mocht zijn dat de kat nu niet meer zomaar door ons buitengezet kon worden, dus hebben we haar veilig meegenomen naar het pand. Dierenmishandeling is goddank geen dagelijkse kost, maar we maken het wel mee, één keer is al een keer te veel. Ik vergeet het in ieder geval niet meer. Maar het poesje is weer veilig thuisgekomen en de zaak is overgedragen aan onze interne afdeling Dierenbeheer. Ik hoop dat ze zijn bestuurbare auto hebben afgepakt...

Stel je wint een groot bedrag, welke droom zou je dan in vervulling laten gaan?

Ik zou nu iets leuks moeten verzinnen, maar ik heb oprecht geen flauw idee! Ik ben al een poosje gewend zuinig te leven, dus zoveel geld uitgeven ken ik nog niet zo goed. Maar als het zover is, ga ik er vast leuke avonturen van beleven.

Aan wie geef jij het stokje door en waarom?

Ik geef het stokje door aan een collega met wie ik moet racen om een klusje als eerste te kunnen doen. Iemand waarbij ik moet rennen (bijna vechten) om de dieren te verzorgen of de verblijven schoon te maken. Eefje! Het stokje is voor jou, maak er wat leuks van meid!

Steenmarter vast in raam

In de ochtend van 2 februari kwam er een melding binnen bij de Milieudienst Groningen. De melding kwam van een medewerker van het UMCG. Er zat een steenmarter vast in een kiep/kantelraam. Vermoedelijk is hij 's nachts door het raam naar binnen gegaan maar is hij op de terugweg vast komen te zitten. Zoals op de foto ook te zien is, is de bovenkant van het raam open terwijl de onderkant gesloten is. Wanneer een dier door de opening springt is de kans groot dat hij vast komt te zitten, in paniek raakt en verder in de punt van de opening zakt. Katten zijn ook vaak slachtoffer van dit soort ramen, vaak met de dood tot gevolg. De steenmarter in het UMCG leefde nog maar je kunt aan het kozijn en het raam heel goed zien wat voor strijd dit diertje heeft geleverd.

Steenmarter wordt geholpen door middel van een vangstok

De melding werd doorgegeven aan de afdeling plaagdierbeheersing van de milieudienst. De milieudienst Groningen heeft gecertificeerde dierplaagbeheersers in dienst. Deze dierplaagbeheersers werken zo milieuvriendelijk mogelijk. Als het kan, proberen ze de overlast te voorkomen. Bijvoorbeeld door mogelijke voedsel-, schuilplaatsen of toegangswegen van de plaagdieren aan te pakken.

John Brantsma en Eric Martens gingen naar het UMCG om het dier te bevrijden. Het dier leefde nog wel maar er zat geen beweging meer in het achterste deel van zijn lijfje. Met een vangstok (een lange stok met aan het uiteinde een lus) konden ze het dier uit de benarde situatie bevrijden en hem in een kooi zetten.

Aan het eind van de ochtend kwamen de heren met de steenmarter in de kooi naar ons pand om het dier te brengen. De marter werd uit de vangstok gehaald, onderzocht en in een vervoerskooi van onszelf gezet. Direct daarna werd de steenmarter, samen met nog een aantal vogels die we inmiddels hadden opgehaald, naar de opvang in Ureterp gebracht.

Bij de opvang werd geconstateerd dat het dier geen gebroken rug had en dat de “verlamming” vermoedelijk kwam doordat de bloedtoevoer een lange tijd stil had gelegen. Het dier kreeg een natuurlijke pijnstilling en begon meteen te eten toen hij in zijn verblijf zat, dat was in ieder geval een goed teken.

In de dagen daarna ging het steeds beter en gebruikte hij zijn achterpoten weer alsof er nooit iets was gebeurd. Het dier werd weer vrijgelaten op een plek ver van de bewoonde wereld zodat mensen van hem in ieder geval geen “last” meer kunnen hebben.

Wij zijn ons erg bewust van het feit dat een groot gedeelte van de mensen een hekel heeft aan steenmarters omdat ze zoveel schade toebrengen. Brantsma heeft overigens nog een goede tip om steenmarters uit uw auto te weren. Er zijn elektronische verschrikkers te koop. Het apparaat kan worden geïnstalleerd bij een garage en geeft een stroomstootje wanneer het dier in de motorruimte van de auto komt. De steenmarter gaat hier niet dood aan maar schrikt en verlaat de auto.

Voor ons is een steenmarter een dier in nood dat geholpen moet worden, wij maken geen onderscheid in diersoorten. Wij doen evenveel moeite voor zowel een huisdier als een ander soort dier, zo hebben we laatst nog een brasem geprobeerd te redden.

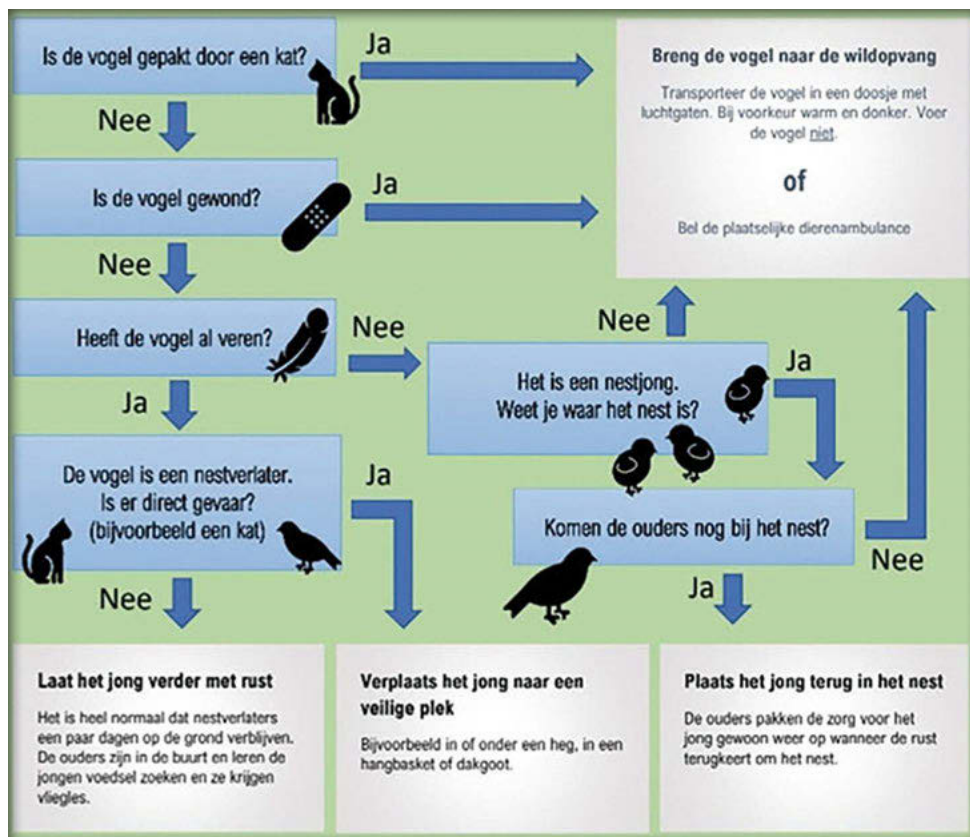
Eindelijk bevrijdt uit de benarde situatie

Een jong diertje gevonden, wat nu?

Jonge vogels

Op de afbeelding staat precies omschreven wat je kunt doen wanneer je een jonge vogel vindt.

Twijfel je of heb je toch nog vragen dan mag je ons natuurlijk altijd bellen voor advies.

Wanneer een nest te hoog is om een jong in terug te plaatsen dan zou je bijvoorbeeld ook een hanging basket in dezelfde boom kunnen hangen. Hier kun je het jonge vogeltje in plaatsen. De ouders vinden het dan wel. Jonge vogels mag je met blote handen oppakken, het is niet zo dat de

ouders de jongen verstoten omdat er een mensengeur aan zit.

Je kunt ons bellen als: je een nest niet kunt vinden, een vogeltje gewond is of de ouders van een jong echt niet meer in de buurt zijn. Het kan zijn dat de medewerker

vraagt of je het vogeltje in een doosje wilt doen zodat het veilig zit totdat de ambulance komt. Geef het diertje beslist geen eten of vocht. Als het een vogeltje betreft dat nog helemaal kaal is of een paar donsveertjes heeft dan is een kruikje wel fijn. Zorg wel dat er een handdoek om de kruik gewikkeld is, anders wordt het gauw te heet. Het vogeltje zal dan zo snel mogelijk worden opgehaald door de dierenambulance.

Jonge uilen

Er zijn natuurlijk altijd uitzonderingen. Eén van die uitzonderingen zijn jonge uilen.

Jonge uilen kunnen er erg hulpeloos uitzien. Je bent daarom ook snel geneigd om ze op te pakken en ze naar een opvang te brengen of de dierenambulance te bellen.

In de meeste gevallen is dit onterecht. Wanneer een uilskuiken het nest verlaat worden het echte takkelingen. Een takkeling springt hoog in de boom van tak naar tak. Ze kunnen echter nog niet omhoog vliegen want daarvoor zijn de vleugeltjes nog te kort. Maar de vleugeltjes zijn wel sterk genoeg om een val te breken voor als ze een keer mis springen. Mocht een uil dan op de grond belanden zijn ze kundig genoeg om de boom weer in te klimmen. Ze gebruiken daarvoor hun sterke klauwen en hun scherpe snavel. In een mum van tijd zitten ze weer boven in de boom. Wanneer je ziet dat een jonge uil gewond is mag je de dierenambulance bellen of het dier naar een opvang brengen.

Jonge bosuil in de opvang

Jonge haasjes

Haasjes worden boven de grond geboren in een ‘leger’, dit is een ondiepe kuil in bijvoorbeeld een weiland of een bosrand. Als ze geboren zijn zitten ze al helemaal in de vacht en zijn de oogjes ook meteen open. Na één tot drie dagen kruipen de jongen weg van de geboorteplek en zoeken een verstopplek in het hoge gras. De jongen verspreiden zich zodat ze van elkaar af en alleen liggen. De moeder komt na zonderondergang om de jongen te zogen.

Een jong haasje alleen in een weiland is dus niet zielig. Wanneer een jong haasje gepakt is door een dier en daardoor gewond geraakt is heeft het wel hulp nodig. Dan kun je een dierenambulance of een opvang bellen.

Jonge egels

Egels worden doof en blind geboren en hebben witte zachte stekeltjes.

Na ongeveer drie weken zijn ze volledig “bestekelt” en gaan dan op onderzoek uit en verlaten met moeder het nest om eten te zoeken. Zie je een jong egeltje alleen zonder moeder, neem hem dan niet meteen mee. Soms blijft een jong tijdens de wandeling achter maar de moeder pikt hem dan later weer op. Dit kan soms zelfs twee uur later zijn. Heb dus geduld en houd het kleintje in de gaten. Pas wanneer een egeltje uren later nog steeds op dezelfde plek zit, kun je ons bellen.

Overige wilde jonge dieren

Voor de rest van de jonge (niet gewonde) wilde dieren geldt het volgende: gelieve te bellen met een opvang of dierenambulance vóórdat je het dier aanraakt of meeneemt. De medewerker van de opvang of dierenambulance kan jou dan adviseren wat je het beste kunt doen. Een wild dier dat niet gewond is, is altijd beter af in de natuur.

Bij voorbaat dank namens de dieren.

Zwaan “vast” in sluis

We kregen een melding van een zwaan die in een sluis zat en er volgens de melder niet meer uit kon komen. De dienstdoende autodienst maakte de melding af waar ze mee bezig waren en gingen richting Meerstad. Bij de sluis “Tersluis” aangekomen bleek inderdaad een zwaan heen en weer te zwemmen in de sluis. Helaas was het al behoorlijk donker en het

De sluis in Meerstad

water in de sluis stond dusdanig laag dat Ed en Veronie er met geen mogelijkheid bij konden komen. Besloten werd om de volgende ochtend meteen weer richting Meerstad te gaan om te kijken hoe ze de zwaan konden helpen.

Regien en Jennifer gingen de volgende dag naar Meerstad. De zwaan zwom er nog steeds dus er moest wel actie worden ondernomen. Zwanen hebben een behoorlijke afstand nodig om op te kunnen stijgen en in de sluis was die ruimte gewoonweg te klein. Ze probeerden met een net en een zwanenstok het dier te vangen. Een zwanenstok is een lange stok met aan het uiteinde een haak. Die haak kunnen we dan om de nek van een zwaan doen en zo het dier voorzichtig naar ons toe trekken om daarna met een net het dier uit het water te halen. Helaas werkten de vangpogingen niet, de sluis was te breed, het water te laag en de zwaan zwom te snel. Ondertussen probeerde een collega van de meldkamer de sluiswachter te bellen om te vragen of de sluisdeuren open konden, dat zou een hoop stress

voor het dier schelen. Helaas kregen we diegene niet te pakken. Besloten werd om de brandweer te bellen. Het verhaal werd uitgelegd aan de medewerker van de meldkamer en er werd hulp gestuurd.

De zwaan was nog lang niet van plan om zich te laten vangen

De brandweer was snel ter plaatse. Drie duikers deden hun pakken aan en gingen het water in. Het betrof hier echter een gezonde, fitte zwaan en die laten zich niet zomaar vangen. Konden we maar uitleggen dat de vangactie alleen maar bedoeld was om hem een paar meter verderop weer zijn vrijheid terug te geven maar ja.... De zwaan zag de duikers als bedreiging en deed

er alles aan om uit handen van de heren te blijven. Uiteindelijk lukte het om een net over het dier te krijgen en zo konden ze het dier naar zich toetrekken. Maar een sterke zwaan uit een net krijgen, op een plek waar je niet kunt staan, is nog best een uitdaging. Toen dat was gelukt kwam de volgende uitdaging. Eén van de duikers moest de zwaan onder zijn ene arm klemmen om met zijn vrije hand het oh zo steile slustrappetje op te klimmen. Gelukkig zijn de mannen wel wat gewend. Zwaan en duikers waren veilig op het droge en de zwaan werd door Regien en Jennifer snel nagekeken op eventuele verwondingen en daarna in een grote mand gezet. Zo kon hij in alle rust even bijkomen van alle commotie. De heren werden bedankt voor hun inzet en keerden terug naar de kazerne. Omdat de zwaan niet gewond was werd besloten om het dier snel weer vrij te laten. De dames reden met de zwaan om de sluis heen naar de rand van het Woldmeer. Ze zochten een mooie plek, deden de mand open en de zwaan kon weer lekker van zijn vrijheid genieten.

Korte stukjes

Ergens in de Woonschepenhaven zwom een aalscholver rond met een stuk touw dat vastzat aan zijn vleugel. De melder had deze foto gemaakt. Twee keer hadden we erop gereden en beide keren zwom hij in de gigantische grote haven en konden we er niet bijkomen. Normaal gesproken bellen we in zo'n situatie de brandweer maar we konden ze helaas in dit geval niet om hulp vragen omdat een aalscholver meters diep en ver onder water kan zwemmen. Als de brandweer dan met een boot dichtbij zou komen zou de aalscholver verdwenen zijn. Bij dit soort meldingen zouden we zo graag de dieren willen uitleggen dat als ze ons een paar minuten onze gang laten gaan, ze na die tijd van de ellende af zijn. Helaas konden we tot drie keer toe niets doen voor het dier en hebben we hem naderhand niet meer aangetroffen. Mogelijk is het touw er inmiddels af. Dat hopen we.

Bijna drie maanden lang liep, zat en lag deze zwarte kat bij mensen achter het huis in de tuin in Haren. De melder heeft zelf een hond die geen katten in zijn tuin accepteert. Ter bescherming van de kat liet de man zijn hond af en toe aan de lijn richting de kat lopen in de hoop dat dit voldoende zou afschrikken en de kat zich niet meer zou laten zien. Maar deze kat was volhardend en bleef maar terugkomen. Omdat de melder zich dus al geruime tijd afvroeg waar deze kat thuishoorde had hij in de buurt allemaal flyers opgehangen. Ook is hij naar buurtbewoners gelopen die er net waren komen te wonen, met de vraag of zij misschien een zwarte kat hadden.

Een beschut plekje gemaakt door de melder

Zonder resultaat. Ondertussen begon de man wat medelijden te krijgen met de kat omdat het al dagen enorm noodweer was. De krat die achter het huis onder een afdak lag en was bedoeld voor lege flessen, werd leeggehaald en er werden wat dekens ingelegd. Ook lag de kat vaak in het houthok en in de schuur. Ze was ondertussen kat aan huis.

Een hele blijde eigenaar

Zelfs de hond begon het heel langzamerhand normaal te vinden dat het zwarte monster er elke dag was. De melder begon steeds vaker te hopen dat dit beestje een band met de hond zou opbouwen zodat ze er kon blijven wonen. Maar eerst wilde hij weten of de kat was gechipt. Normaliter rijden we niet op gezonde katten maar in dit geval besloten

we toch even heen te rijden omdat we toch in Haren waren. Collega's Regien en Bianca hadden autodienst en liepen met de melder mee naar de achtertuin. Uiteraard was de kat er ook. Er werd naar het geslacht gekeken en het bleek inderdaad om een poes te gaan. Ook werden er foto's gemaakt. De chipaflezer werd er overheen gehaald en er kwamen 15 getallen in het scherm te staan. Een chip! Mooi zo. Ook nu maar weer hopen dat de eigenaar het chipnummer in het verleden wel bij een databank heeft geregistreerd. Op de laptop werd de site 'chipnummer.nl' opgezocht en daar werden de vijftien getallen ingevoerd. Gelukkig kwamen er gegevens tevoorschijn. Het zou gaan om poes Puck. Puck zou volgens de gegevens wonen in.... Leek??? Hoe was Puck nu van Leek in Haren terecht gekomen? Meegereden onder een motorkap of in een klusbus gesprongen? Puck werd in een vervoersmand gedaan en in de ambulance gezet. Regien en Bianca namen tijdens het rijden contact op met de eigenaar. Toen een man de telefoon opnam werd hem de vraag gesteld of hij de eigenaar van Puck was. Het was even stil aan de andere kant van de lijn. "Puck? Hebben jullie Puck gevonden? Leeft ze nog?" De man werd volledig bijgepraat. Hij kon niet geloven dat Puck levend was gevonden. In het gesprek werd duidelijk dat Puck destijds van het ene op het andere moment ineens was verdwenen. En dan hebben we het niet over een paar weken want Puck werd al vermist vanaf september 2019!! Al ruim vier jaar dus. Omdat Regien en Bianca de telefoon in de auto op de luidspreker hadden staan, hoorde ook Puck de stem van haar baasje. Ineens begon ze luidkeels te miauwen. Dit was erg ontroerend om te

horen. Omdat Puck zo heftig reageerde op haar baasje besloten de collega's meteen door te rijden naar Leek. Bij aankomst werd de voordeur geopend en de collega's liepen achter de eigenaar aan naar binnen. De mand werd op de grond gezet en een erg geëmotioneerde eigenaar tilde Puck uit de mand. Hij kon niet geloven dat hij Puck echt vasthield.

Puck is na zijn avontuur veel meer binnen

Ze liet zich erg lang aaien. Daarna sprong ze op de bank. Puck wist nog precies waar alles stond want even later liep ze naar haar etensbakje. *Maar wat vreemd! Er stond nu ineens een veel grotere bak met brokken.* In haar jarenlange afwezigheid was er inderdaad wel het één en ander veranderd. De eigenaren hadden in de loop der jaren drie andere katten aangeschaft. Dit kon nog wel eens

een 'dingetje' worden. De drie aanwezige katten zouden ineens een 'nieuwe' kat moeten accepteren en Puck zou er waarschijnlijk ook niets van begrijpen dat ze niet meer de enige kat in huis zou zijn. Weken later namen we contact op met de baasjes van Puck omdat we graag wilden weten hoe het haar was vergaan. Puck gaat heel goed met de andere drie katten. Ze ligt veel op de bank en ligt ook als vanouds op de tafel, voor de neus van haar baasje als hij op zijn laptop bezig is. Wat de baasjes vooral opvalt is dat ze veel aanhankelijker is dan voorheen. Daar waar ze vroeger veel meer buiten dan binnen was is het nu andersom. Puck gaat echt nog wel naar buiten maar ze is ook vrij snel weer binnen om vervolgens lekker op de bank te gaan liggen.

Een melder had ons gebeld. Een moedereend was volledig in paniek. Ze liep zeer onrustig en luid kwakend heen en weer op de weg met drie kleintjes achter haar aan. Automobilisten moesten stoppen en uitwijken om het spul niet aan te rijden. Toen we aankwamen zagen we het zelf ook. Moeder wilde opvliegen omdat ze bang voor ons was maar er was ook iets wat haar steeds op die plek hield. Toen we naar haar idee te dichtbij kwamen vloog ze weg om vervolgens een paar meter verderop in het gras neer te strijken. De kleintjes waren haar even kwijt maar renden al snel naar haar toe toen ze weer aan het kwaken was. Toen gingen we op onderzoek uit waarom ze toch steeds naar die plek terugkeerde. We waren met de melder in gesprek toen we ineens het geluid van piepende kuikens hoorden. Waar kwam dit geluid weg?

In ieder geval niet van de drie kleintjes die bij de moeder liepen. Toen ontdekten we dat het uit de put kwam.

De melder geknield bij de straatkolk

Het betrof een straatkolk. De melder liep er als eerste op af en knielde bij de put. De collega's haalden wat gereedschap uit de auto en na een paar minuten was de putdeksel eraf. Vijf doodsbangе kleintjes gingen tekeer. De moeder die nog op een afstand zat reageerde op de kleintjes. Voorzichtig werden de eendjes gevangen en in een bak gezet. Omdat er een brede sloot in de buurt lag wilden ze het hele gezin daar uitzetten. Maar dan moesten de drie andere kleintjes ook in de bak. Ze liepen richting de moedereend die van angst een paar meter verder vloog en haar drie kleintjes achterliet. Deze werden gevangen met een net. Ze liepen een stuk totdat ze bij de sloot waren. Daar werd de bak geopend en de moeder kwam

meteen op het geluid af en landde in de sloot. Mooi zo. Ze lieten voorzichtig de bak kantelen en meteen renden er acht kuikens uit. Ze waren nog wat in de war omdat ze hun moeder nog niet konden vinden.

Acht kleintjes nu veilig in de bak

Toen moeder begon te kwaken gleden de kleintjes vol enthousiasme vanuit het hoge gras zo de sloot in. Een erg blijе moedereend ontfermde zich meteen over het spul. Ze wierp een blik op haar kroost en wist daarna niet hoe snel ze met ze weg moest zwemmen. Weg van die enge mensen.

We kregen een melding binnen van een wandelaar die een haasje naast het fietspad zag liggen. Hij probeerde weg te komen maar lag op z'n zij te spartelen.

De melding werd meteen als spoed aan de collega's doorgegeven en werd in het systeem gezet. Sharon en Marian reden naar de Noorddijkerweg om vervolgens rechtsaf het Elema's Pad in te rijden. Helaas konden ze op het einde van dat pad, bij de Noordermolen, niet verder met de bus. Aan de hand van de verstuurde locatie was duidelijk dat ze zeker nog een anderhalve kilometer verderop moesten zijn. Deze afstand moest dus lopend worden afgelegd. Dit zou ten koste gaan van de haas die dringend hulp nodig had. Er moest een net en een ijzeren, relatief zware draadkooi mee. Net toen ze bezig waren dat uit de bus te halen kwamen er bewoners uit het huis lopen dat vlakbij de molen staat. Ze vroegen zich af of de ambulance toevallig was opgeroepen voor een kat want ze hadden er zelf een paar. In het kort werd hun verteld dat dit niet het geval was en ze gaven de reden waarom ze daar wel moesten zijn. Toen deze mensen doorhadden dat ze een heel eind moesten lopen boden ze aan dat de collega's hun fietsen wel mochten lenen.

Nog snel een foto met de geleende fietsen

Mand voorop de fiets en gaan

Heel snel werden de transportfietsen uit de schuur gehaald. Dit was fijn en scheelde zoveel tijd. De meest vrouwelijke collega kreeg de fiets zonder stang dus Marian had pech. Nadat er snel een foto was gemaakt maakten ze de ijzeren vervoersmand met een sjorband vast op de voordrager van de fiets, zodat de mand stevig vastzat.

Met een rotgang fietsten ze achter elkaar aan naar de locatie waar de haas zou liggen. Bij aankomst lag de haas nog steeds op zijn zij te spartelen en was er slecht aan toe. Voorzichtig werd hij in een deken gewikkeld en in de mand gelegd. Gelukkig was het geen hobbelig fietspad. Terug bij de bus aangekomen werden de fietsen meteen aangenomen door de eigenaren en werd de mand op de auto gezet. Dierenarts Van Stad tot Wad zat gelukkig heel dichtbij dus konden ze er binnen een paar minuten zijn. Maar helaas. Toen ze een laatste blik in de mand wierpen zagen ze dat hij was overleden. Waarschijnlijk had de haas een tik van een fietser of scooter gehad en had hij inwendig iets opgelopen omdat er aan de buitenkant geen verwonding zichtbaar was. Ondanks het feit dat de haas het helaas niet heeft overleefd willen we bij deze de lieve, vriendelijke mensen erg bedanken voor het lenen van hun fietsen.

Een zwaan zat volgens een melder al dagen in de sloot. Op zich niet heel bijzonder natuurlijk maar deze zwaan was niet oké. Hij kwam niet uit de sloot om het land in te gaan en bleef maar wat dobberen in het smalle slootje. Pim en Leonie J. hadden autodienst en reden ernaartoe. Aangekomen op de aangegeven locatie zagen ze dat er nog maar een bodempje water in de sloot stond. Toen de zwaan doorkreeg dat er iets stond te gebeuren probeerde hij weg te komen. Leonie J. had beschermende kleding aangetrokken (mocht het hier om vogelgriep gaan) want zij zou hem uiteindelijk pakken. Rekening houdend met het feit dat hij op adrenaline zou proberen te ontsnappen werd er een net en een zwanenvangstok gebruikt.

Het net werd door Pim ingezet om hem in de hoek te houden. De zwanenvangstok werd om de lange hals gelegd en Leonie J. klauterde op handen en voeten de slootkant naar beneden. Toen ze goed stabiel zat sloeg ze een arm om de vleugels van de zwaan en drukte hem stevig tegen zich aan. Terwijl ze weer naar boven kroop probeerde ze met haar andere hand houvast te krijgen door zich vast te grijpen aan het gras.

Mager en verzwakt

De zwaan is meteen meegenomen naar het pand en later doorgebracht naar de Fûgelhelling. Hij was erg mager, uitgeput en futloos. Uiteindelijk is hij aangesterkt en weer vrijgelaten.

Er kwam een melding binnen over een grote loslopende hond. De melder had niet de mogelijkheid de hond vast te maken en durfde dit ook niet zo goed. Het betrof hier namelijk een vrij grote, imposante hond. Het is voor ons niet altijd haalbaar om uit te rijden voor een loslopende hond.

Limahl met de Anatolische herder

Met name omdat ze vaak al zoveel straten verderop lopen als wij arriveren waardoor ze vaak niet meer te vinden zijn. Maar deze hond scheen al een half uur te hebben rondgelopen op het industrieterrein waardoor het tempo al behoorlijk was afgenomen. Limahl en Meliena reden naar de Kielerbocht naar de locatie waar hij voor het laatst was gezien. Vrijwel meteen zagen ze hem lopen, een Anatholische herder. De bus werd geparkeerd en Limahl had sneller een stuk touw dan een riem te pakken. De hond had een halsband om met daaraan een karabijnhaak. Ze stapten uit terwijl de hond nog aan de wandel was. Toen bleef de hond ineens staan en draaide zijn kop om. Snel moest er worden ingeschat of ze richting de hond konden lopen of dat ze beter met een rotgang terug de bus in konden gaan. Maar hij oogde relaxed. Limahl liep naar hem toe en ging een paar meter voor de hond door z'n knieën. De hond kwam naar hem toe lopen en ging meteen liggen. Het touw werd door de haak gedaan zodat hij niet weer aan de wandel zou gaan.

Ondertussen kreeg Meliena van de collega's van de meldkamer te horen dat de eigenaar had gebeld. Hij was op zijn fiets al een half uur aan het zoeken. Nu hij wist waar zijn hond was fietste hij er meteen naartoe. In die tussentijd was Limahl hem aan het aaien en bleek het een lieve, aanhalige hond te zijn.

Kinderen van een basisschool hadden Een jong haasje gevonden. Een leerkracht van de desbetreffende school besloot meteen ons te bellen. Bart en Lotje hadden dienst en reden er naartoe. Het haasje lag vlakbij de school. Hij werd even grondig nagekeken door Bart en Lotje maar bleek niets te mankeren. De kinderen hadden nog een vraag die snel beantwoord werd en toen moesten de kinderen de school weer in. Er werd even gewacht totdat de kids uit het zicht waren en toen werd het kleintje iets verderop in het hoge gras gelegd. Haasjes worden geboren in een ondiepe kuil. Als de moeder op pad gaat liggen de jonge haasjes verspreid in het gras. Voorzichtig gaan ze wat op onderzoek uit en blijven laag bij de grond.

Bart en Lotje onderzoeken het haasje

Snel een paar vragen van de kids beantwoorden

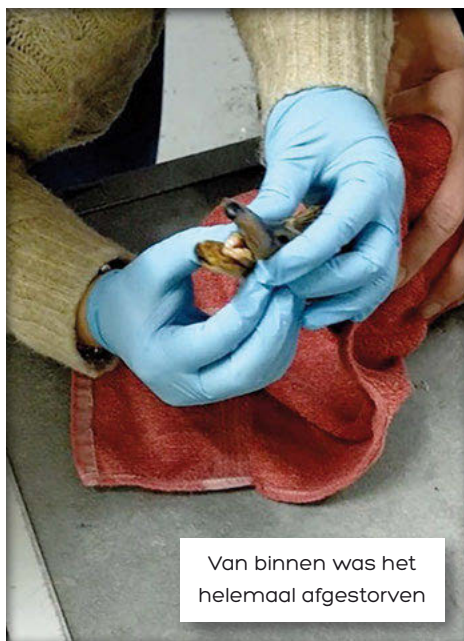
In de avond komt het hele spul weer bij elkaar om bij de moeder te drinken.

In Beijum zwom al een paar dagen een eend rond die een kunststof ring om haar nek en ondersnavel had. De melder had ons een paar dagen eerder deze foto gestuurd. Erg sneu. We waren er al meerdere keren geweest maar “helaas” kon ze nog wel vliegen. Niet dat ze een heel eind van ons vandaan vloog maar

Ze ondervond er erg veel hinder van

elke keer als we weer een melding kregen en voorzichtig met een net naar haar toe liepen vloog ze weg. Heel frustrerend. Ze kon niet eten en had er overduidelijk erg veel last van. De vierde keer dat we een poging deden was het raak. We konden haar vangen. Meteen werd opgemerkt dat ze erg mager was. Toen er in haar snavel werd gekeken werd duidelijk hoe erg het was, het was al in staat van ontbinding.

Van binnen was het helemaal afgestorven

Helaas was dit niet meer te redden en moesten we naar de dierenarts om de eend te laten euthanaseren.

Therèse en Jan hadden autodienst en moesten naar de wijk Gravenburg om een gewonde duif op te halen. De melder gaf aan dat hij zelf een kat had die wel erg nieuwsgierig was naar de duif. Nadat ze de duif hadden bekeken en de wond hadden gezien namen ze hem mee naar de bus om

Waar is die duif zo snel gebleven?

hem daar pijnstilling toe te dienen. Toen ze wilden plaatsnemen in de bus moesten ze beiden erg lachen want de kat van de melder was op de bus gesprongen en keek nieuwsgierig naar binnen. Alsof hij wilde controleren waar “zijn” duif was gebleven.

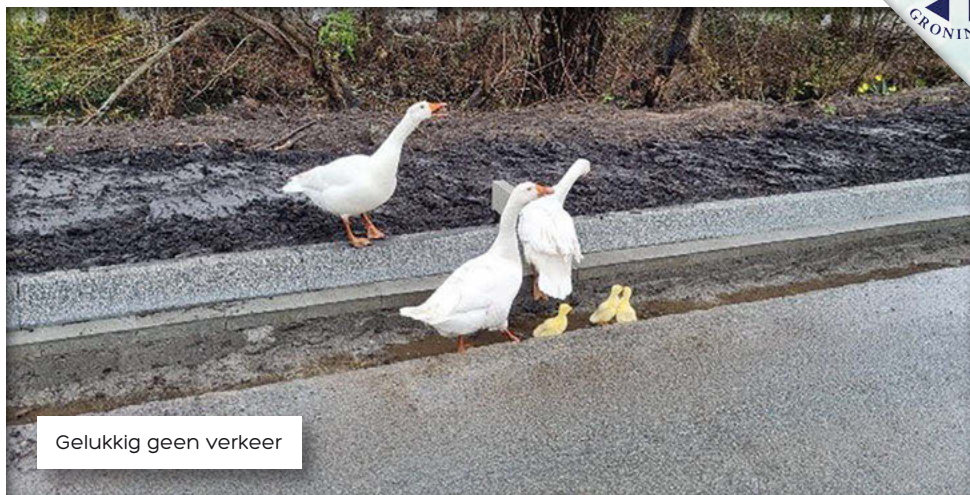
Er kwam een melding binnen van iemand die pulletjes (jonge gansjes) op het talud, naast de A7 bij de Gasunie, zag lopen. Omdat we daar uiteraard niet

mogen stoppen werd ook meteen Rijkswaterstaat ingelicht. Zij zouden ook direct die kant op gaan. Collega’s Linda en Eveline reden er meteen naartoe. Toen ze vlakbij waren zagen ze de kleintjes zitten. *Oh nee, één misstap en ze zouden zo van het talud naar beneden op de ringweg storten.*

Bijna veilig

Gelukkig was die kant van de ringweg net afgezet voor de werkzaamheden van de aankomende maanden. Ze moesten eerst nog een paar rondjes rijden omdat ze niet mochten stoppen zonder de komst van Rijkswaterstaat. In die tussentijd waren de drie volwassen ganzen gelukkig al met de drie kleintjes afgedaald en toen arriveerde Rijkswaterstaat ook al. Nu moesten ze nog van de weg af naar een geschikte locatie. Linda en Eveline wisten precies waar ze wegwamen en waar het nest was. Dit was dus een vertrouwde plek. Rondom de Gasunie loopt een brede sloot. Er is daar ook een klein eilandje en daar moesten ze naartoe.

Gelukkig geen verkeer

Ze wilden niet dat de ouders, de tante en pulletjes in paniek zouden raken en de kleintjes waren nog niet zo snel. Het kostte wel wat tijd en veel geduld maar uiteindelijk is het gelukt om alle zes veilig op het eilandje te krijgen. Operatie geslaagd. Ondanks dat er in verband met de werkzaamheden van de operatie ringweg west vanaf nu minder auto's zouden rijden zou het er toch nog enorm druk zijn met vrachtverkeer en grote machines. Veel te gevaarlijk dus. Daarom sprak Linda de ganzen toch even toe dat ze daar moesten blijven en niet meer de A7 op mochten gaan. 😊

Baggeren is nodig om het zuurstofgehalte in het water goed te houden en om er voor te zorgen dat de doorstroming en afvoer van het water goed blijft. Bagger is eigenlijk niets anders dan een laag modder met onder andere blad, dode waterplanten, stof en afspoeling van aanliggende percelen. Ten noorden van de stad was een weiland waar drie schapen stonden waarvan er één vast zat. In dit

geval was het bagger een tijd geleden al op het perceel gelegd, was het al gezakt en de bovenlaag was hard. Dus dacht het schaap er wel overheen te kunnen lopen. De eerste pasjes gingen goed, maar toen ze stil stond zakte ze steeds verder naar beneden. Tenminste zo moet het ongeveer gegaan zijn want toen de melder er de heenreis langs reed waren de vier poten nog zichtbaar maar de terugreis niet meer. Toen Tycho en Leona aankwamen zagen ze het hulpbehoevende dier staan. Toch besloten ze eerst bij het dichtstbijzijnde pand aan te bellen in de hoop dat daar de eigenaar zou wonen. Of dat die persoon wist wie de eigenaar was. De man die de deur opende was inderdaad de eigenaar. Hij hoorde hun verhaal aan, pakte zijn laarzen en een stevig stuk touw en liep enigszins verbaasd met ze mee. Bij aankomst was hij erg verbouwereerd. *Wekenlang was het goed gegaan en nu dit? Zo ver erin gezakt? Oké, plan van aanpak.* Er werden balken uit het weiland gehaald die ze richting het schaap legden om er overheen te lopen.

Vastgezogen

Ook werden er twee naast het schaap gelegd. Het touw werd om de borst gelegd en het schaap werd voorzichtig achterover getrokken zodat alle vier poten vrijkwamen en ze op haar kont kon rusten. Gelukkig werkte alles nog prima en hebben ze haar op een stevige ondergrond kunnen krijgen. De eigenaar heeft de drie schapen meteen naar een ander stukje land gebracht om te voorkomen dat deze situatie zich zou herhalen.

We kregen een melding binnen van iemand die had opgemerkt dat er een egeltje in een gat vastzat. Eefje en Elisabeth reden naar de plek toe, ergens tussen Vinkhuizen en De Held in. De melder moest dagelijks met zijn auto over het pad en moest daarom ook dagelijks de

afzetpaal eruit halen. Maar vandaag had hij iets opgemerkt wat hem niet eerder was opgevallen. Twee oogjes hadden hem aangekeken op het moment dat hij de paal erin wilde zetten. Een klein diertje dat omhoog probeerde te komen, een egeltje. Elisabeth stak eerst voorzichtig een stok in het gat in de hoop naast het egeltje uit te komen zodat ze hem met de stok voorzichtig omhoog kon schuiven. Maar ze kwam erachter dat er halverwege een pen in het gat zat. Daar lag het egeltje nu onder. (De houder, waar de paal in valt zit een eind in de grond met aan de bovenkant een pen die deels in de buis is bevestigd. Aan de onderkant van de rood, witte paal zit een gleuf die precies in de pen valt als de paal weer in het gat wordt geplaatst.) Die pen is dus zijn redding geweest.

Op het moment dat de melder hem had gezien had de egel waarschijnlijk met zijn achterpoten op het pennetje gestaan anders had de melder hem nooit kunnen zien. We hebben dunne latex handschoenen op de bussen voor de wat vieze klusjes, maar ook dikke stevige handschoenen voor bijvoorbeeld wilde katten of steenmarters. Met de plastic handschoenen kon Elisabeth hem niet pakken omdat die stekels er toch echt wel doorheen prikten. De dikke handschoenen waren ook geen optie.

Elisabeth met het jonge, opgerolde egeltje

Te dik om in het gat te komen. Zeker als je ook nog een egel in je hand hebt. De melder had nog wel ergens dunne tuinhandschoenen liggen die ze mocht gebruiken. Ze trok de handschoenen aan en ging met haar arm het gat in, voorbij het pennetje. Ze bleef een manier zoeken om het egeltje voorzichtig omhoog te krijgen maar ze had niet veel ruimte. Uiteindelijk kreeg ze het egeltje in de holte van haar hand en kon ze hem voorzichtig naar boven hijsen. Gelukkig was hij niet uitgedroogd en verder in goeie conditie.

Er kwam een melding binnen van een jonge bosuil die op de grond zou liggen in het Stadspark. Collega's Regien en Marjanne moesten naar een bepaald punt rijden, en vanaf daar een medewerker van de gemeente volgen die flink de sokken erin had. Ter plekke bleek een te nieuwsgierige voorbijganger het uiltje in de rietkraag van de vijver gejaagd te hebben. Gelukkig konden ze hem er met een net en bijna natte voeten uit vissen. De gemeente medewerker was er erg blij mee. Na een korte inspectie bleek dat hij geen uilenbal (braakbal) in zijn maag had, wat betekende dat hij al 48 uur niet gegeten had. Dus hij moest sowieso mee. Op de bus droogden ze het natte, koude uiltje en legden hem op een kruik en reden meteen naar het pand. Daar was collega Debby, die ook in de opvang in Ureterp werkt. Samen hebben ze het uiltje bekeken. Het was een takkeling (een jonge uil die alleen nog maar in staat is om van tak naar tak te fladderen. Soms fladderen ze naar beneden maar hun vleugeltjes zijn nog niet sterk genoeg om omhoog te kunnen vliegen).

Regien en Marjanne met de takkeling

Als ze op de grond zitten, klimmen ze met hun klauwen en snavel terug de boom in naar hun nest waar ze door de ouders gevoerd worden. Maar deze had al te lang geen eten gehad. Debby heeft hem met een sonde eerst wat vocht gegeven zodat zijn darmen niet zouden verkleven. Later zou hij op dezelfde manier vloeibaar voedsel toegediend krijgen om zijn darmen weer aan voedsel te laten wennen. Daarna kon hij weer vast voedsel krijgen, maar dan zou hij inmiddels al in de opvang in Ureterp zitten.

Een dag later kwam er weer een melding binnen van een takkeling. Deze zat op een hek dat staat aan een pad waar vaak honden worden uitgelaten. De melding was dat het uiltje gewond zou zijn. Hans en Lotje reden heen en bij aankomst pakten ze voorzichtig het uiltje op. Ze onderzochten hem maar konden geen verwondingen vinden. Wel had hij op de plek waar normaal gesproken een braakbal zit een grotere verdikking. Zekerheid voor alles, dus toch maar even mee naar het pand. Gelukkig zijn ze niet erg stressgevoelig en zijn het net sukkelige, schattige furby's. Debby constateerde dat de grote verdikking niet meer dan een gigantische braakbal

was. Dit betekende dat hij even tevoren nog voedsel van zijn ouders had gekregen. Een braakbal bestaat uit onverteerbare resten van prooien. Uilen eten hun prooi met huid en haar op maar de maag kan de haren en botjes, van bijvoorbeeld een muis, niet goed verteren. Daarom spuugt hij het later uit en dat wordt een braakbal genoemd. Dit uiltje mankeerde verder niets en kon weer op dezelfde plek worden uitgezet. Ed en Rachelle hadden avonddienst en reden met het uiltje terug naar het adres in Haren. Terugzetten op het hek was geen optie in verband met loslopende honden de volgende dag.

Maar toen zag Ed een uilennestkast in de boom hangen. De eerste takken waren te hoog om het uiltje op te zetten. De melder was er inmiddels ook bijgekomen en was erg behulpzaam.

Oogjes dicht en snaveltjes toe

Hij had een trapje meegenomen. Ed was op het trapje geklommen en zette de uil op één van de takken waar hij nu wel bij kon komen. Het duurde maar even voordat de takkeling langzaam omhoog klauterde.

Aanmelding nieuw lid

Deze bon kunt u ingevuld opsturen naar:

Dierenambulance Groningen
Antwoordnummer 750
9700 WB Groningen

(postzegel niet nodig, wel welkom)

Ja, ik wil lid worden voor € 18,00 per jaar en ontvang hiervoor een rekening.

Uw gegevens:

naam .....

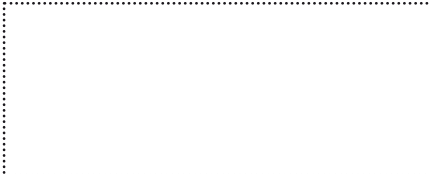
adres .....

postcode .....

plaats .....

e-mailadres .....

telefoonnummer .....

handtekening

Belangrijke telefoonnummers

Dierenartsen

Dierenarts Haren	Nieuwlandsweg 1 bgg. 06- 22910147	Haren	050- 5350262
DAP Ommelanden	BSF von Suttnerstraat 7 Hoofdweg 112a	Groningen Eelde	050- 5265774 050- 3095305
DAP van Stad tot Wad	Molenweg 6 Noorddijkerweg 26a Wijmersweg 13 Schoolstraat 16	Bedum Groningen Loppersum Uithuizen	050- 3014260 050- 5416070 0596- 518222 0595- 434255
De Vries	Pasop 6	Midwolde	0594- 510010
Dierenarts/ Dierenziekenhuis Groningen	Vechtstraat 74 Kraneweg 62	Groningen Groningen	050- 5263255 050- 3120953
Dierenkliniek Noorderplantsoen	Boteringesingel 8	Groningen	050- 3181418
DAP Noord-West-Groningen	Lombok 27 Valge 1	Winsum Leens	0595-441800 0595- 441800
Dierenkliniek Eikenlaan	Elzenlaan 2-2 en 2-3	Groningen	050- 5774805
Diergeneeskundig Centrum Hopmans	De Verbetering 8 Groene Zoom 2	Groningen Roden	050- 5015500 050- 5015500
Dierenartsenpraktijk Peize	Hoofdstraat 9	Peize	050- 5032434
Dierengeneeskundig Centrum Paterswoldseweg	Paterswoldseweg 306 Zuiderweg 22	Groningen Groningen	050- 5252697 050- 5530310
Dierenartsenpraktijk Beijum	Doornbosheerd 22	Groningen	050- 5410740
Dierenartsenpraktijk Lewenborg	Rijksweg 129	Groningen	050- 5417741
Dierenkliniek Stad & Westerkwartier	Reitdiephaven 352 Wilhelminalaan 7	Groningen Zuidhorn	050- 8700030 0594- 501280
Dierenartsenpraktijk Ezinge	Van Swinderenweg 14 / 06-20148806	Ezinge	0594-853635

Kattenkliniek	van Lenneplaan 15	Groningen	050-8531899
Dierenartspraktijk Maxidier	Smirnofstraat 3	Groningen	06-30683978
Dierenartsen Centrum Euroweg Leek	Euroweg 8-1	Leek	0594- 580 440
Noorder Dierenkliniek	Hoofdstraat 12	Hoogezand	0598-383830
 Hulpverlening			
Dierenambulance Groningen	Friesestraatweg 199a	Spoe	050- 5791909 / Info 050- 5791900
Dierenasiel Zuidwolde	Noordwolderweg 51a	Zuidwolde	088-8113565
De Fûgelhelling Wildopvang Noord-Nederland	De Feart 1	Ureterp	0512-514 328
Bikers for Animals Groningen	Schepperbuurt 53	Borgsweer	06-15197824
Stichting Faunavisie Wildcare	D. Wierengastraat 21	Westernieland	0595-464210 06-51701996
Konijnenopvang Joy	info@konijnenopvangjoy.nl		
DoeZoo insectenwereld	Wierde 17	Leens	0595-572 659
Stichting Landelijke Inspectiedienst Dierenbescherming	088-8113000 (van 9.00 - 17.00 uur)		
Politie	0900- 8844		
Amivedi	0900- 2648334		
Red een dier	144		

